

EEN 6+ TEGENOVER EEN 8-

INTERVIEW

Homo- en biseksuele jongeren hebben meer problemen dan heteroseksuele leeftijdgenoten. Ze geven hun leven een 6+, heteroscholieren een 8-. Toch wordt homoseksualiteit meer geaccepteerd dan in 2009. Dat en nog veel meer bleek vorige week uit een rapport van het Sociaal Cultureel Planbureau (SCP). Max (15) en Nieke (14) vertellen over hun ervaringen.

Door Govrien Oldenburger

Nieke (14)

‘Ik val op meisjes en misschien ook op jongens, dat weet ik niet zo goed. Ik ben in ieder geval niet hetero en daar laat ik het lekker bij. Ik kwam er al achter toen ik verliefd werd op mijn beste vriendin. Ik was elf en dacht: help wat moet ik hiermee? Ik heb er echt wakker van gelegen en op sites opgezocht hoe ik hiermee moest omgaan. Uiteindelijk ben ik uit de kast gekomen op vakantie. Mijn moeder vond het wel leuk en m’n vader haalde letterlijk zijn schouders op. Ze zijn geloof ik allang blij dat ze niet met een knuppel bij de deur hoeven te staan om jongens weg te jagen. Mijn beste vriendin wist er al van toen ik nog twijfelde. Zij zei: “Dat is prima, we komen er wel achter.” Elke keer vond ik het weer spannend om het te zeggen, vooral in het begin was ik bang om niet serieus genomen te worden. Aan mijn beste vriendin heb ik achteraf verteld dat ik verliefd op haar was, ze kon er wel om lachen. Ik heb nog nooit een negatieve reactie gehad. Wel merk ik soms dat vrienden me in een hokje willen duwen. Ze vragen dan: ‘Ben je nou lesbisch?’ In het begin vond ik dat vervelend, nu sta ik sterk genoeg in mijn schoenen om het niet erg te vinden.’

‘De uitkomst van het rapport van het SCP verbaast me niet. Ik ken iemand van wie de vader nog niet weet dat ze op meisjes valt omdat hij streng gelovig is. Ook heb ik een vriend die transgender is, maar wiens ouders daar heel moeilijk over doen. Heel pijnlijk, om afgewezen te worden door je eigen ouders. Zelf zou ik mijn leven een zeven geven, over mijn geaardheid heb ik niets te klagen. Zelfs als het zou kunnen, zou ik niet hetero willen worden. Dit geeft me de mogelijkheid om gender en stereotypen bespreekbaar te maken. Op school organiseer ik Paarse Vrijdag en ik probeer voor elkaar te krijgen dat er gastlessen komen. Ik hoop dat mijn school wakker wordt geschud, want het feit dat een leerling hiermee moet komen, is eigenlijk schandalig. Hoe moeilijk is het om een volwassene voor de klas te zetten die kan uitleggen dat homo’s geen viezeriken zijn die in de kleedkamer naar je kijken? Het is heel belangrijk om dat soort dingen te bespreken en zichtbaar te maken, ook om mensen die nog in de kast zitten te steunen. Anders blijft dat gat tussen die 6+ en 8- bestaan.’

JONGEREN EN SEKSUELE ORIËNTATIE

Het SCP onderzocht hoe jongeren denken over homo- en biseksualiteit én hoe het eigenlijk gaat met homo- en biseksuele scholieren. Driekwart van de leerlingen vindt dat homo- en biseksuelen best hun vriend of vriendin mogen zijn. In 2009 was dat de helft. Toch vindt 34% van de scholieren het vies als twee jongens zoenen. Ook blijkt dat scholieren die uit de kast zijn gekomen vier keer zo vaak worden gepest als heteroseksuele klasgenoten: 16% tegenover 4%. Ook spijbelen ze vaker (21% tegenover 9%), roken vaker (18% tegenover 3%) en hebben ze vaker emotionele problemen (44% tegenover 18%).

Meer informatie over het onderzoek van SCP vind je op www.sevendays/homojongeren

© MARCO OKHUIZEN

© ROB VOSS

Max (15):

‘In het begin moest ik er niks van weten, ik wilde helemaal niet anders zijn dan de rest. Ik heb echt gepiekerd en gegoogeld hoe ik moest handelen. Maar op een moment moest ik toch accepteren dat ik op jongens val en moest ik het aan mensen gaan vertellen. Eerst deed ik dat aan een paar goede vriendinnen, maar uiteindelijk lekte het uit. Iedereen wist het. Dat was heel heftig, maar veel mensen reageerden gelukkig goed waardoor ik het makkelijker aan anderen durfde te vertellen. Eigenlijk was alles goed, dacht ik. Daarna ging het alsnog mis in een groepschat met mijn klas. Het begon met kleine opmerkingen, maar het werden echt homogerelateerde scheldwoorden waarop ik dan weer stomme dingen terugriep. Vriendinnen namen het voor me op waardoor er echt een soort tweedeling in de klas ontstond. Uiteindelijk vroeg ik de afdelingscoördinator of ze alsjeblieft kon ingrijpen. Dat deed ze. We hebben veel gesprekken gevoerd, ook met die jongens. Daarna kwam het gelukkig goed. Op dit moment zou ik mijn leven een acht geven: ik heb lieve vrienden, klasgenoten en ouders.’

‘Dat homoseksuele jongeren hun leven een 6+ geven, snap ik wel. Je hebt natuurlijk ook best jongeren die gelukkig zijn, maar voor de meesten komt dat pas in een latere fase. Eerst moet je over dat punt heen waarop je het iedereen moet vertellen. Het vervelende is dat je echt druk voelt om dat te doen, terwijl je als hetero ook niet steeds zegt: “Hé, ik moet je wat vertellen, ik ben hetero.” Ik heb gemerkt dat er veel vooroordelen zijn. Je krijgt snel een label. Sommige jongens dachten dat ik iedere jongen die ik zie meteen leuk vind, terwijl je toch op een persoon valt, niet op een geslacht. Ik vind dat er betere voorlichting moet komen: zelf zit ik al vier jaar op het vwo en ik heb er amper iets over gehoord op school. In alle boeken gaat het over een man en vrouw en nooit over twee mannen of twee vrouwen. Zo leer je er nooit iets over. Misschien moeten er meer initiatieven komen zoals Sense en Paarse Vrijdag en tv-programma’s zoals *Uit de Kast*. Het maakt eigenlijk niet uit hoe je het doet, als maar in beeld wordt gebracht dat het niet zo makkelijk is als mensen denken.’